

Den nat, vi skulle have set *Vampyros Lesbos* (uddrag)

Af Lars Ahn

Den sidste gang, jeg med sikkerhed talte med Jimmy, var den nat, vi skulle have set *Vampyros Lesbos*.

Det var fredagen efter afslutningen på den pinefulde Milla-fiasko, der nær havde ødelagt vores årelange venskab, og *Vampyros Lesbos* virkede som det perfekte valg til at hele sårene.

Den dag i dag er jeg stadig ikke sikker på, hvem af os, som først hørte om filmen og nævnte den over for den anden. Jeg ved dog, det var mig, der fandt soundtracket på CD i en importudgave, som jeg måtte give næsten 200 kroner for. Så i mange år var musikken det eneste, vi havde at klynge os til, mens vi skabte vores egne billeder til en film med en så fantastisk tillokkende titel. Jeg mener, hvilken ung filmnørd med respekt for sig selv vil ikke have lyst til at se en film, der hedder *Vampyros Lesbos*?

Og jo længere tid, der gik, uden at vi rent faktisk så filmen, desto mere antog den en status af hellig gral, så vi til sidst nærmest betvivlede dens eksistens. Den blev en del af vores interne sprog, en af de ting, der bandt vores venskab sammen, noget, vi kunne bruge til at lukke resten af verdenen ude fra vores fælles univers bestående af B-, C- og Z-film fyldt med billige effekter, tvivlsomme skuespilspræstationer, ulogiske plots, "unødvendige" nøgenscener (et evigt tilbagevendende diskussionsemne), syret underlægningsmusik og en undergravning af alt tilløb til, hvad de fleste vil betegne som "god smag".

Vi læste magasiner med titler som Fangoria, Gorezone og Inferno for at finde ud af, hvad der rørte sig inden for splatter, slasher, sleaze, giallo, mondo og andre obskure genrer, som kun de færreste i vores omgangskreds havde hørt om. Vi blev introduceret til Peter Jacksons *Bad Taste* og Sam Raimis *The Evil Dead* gennem piratkopierede videobånd, der havde været gennem så mange led, at farverne næsten var forsvundet ud

af billedet. Det kunne dog ikke ødelægge vores fornøjelse ved at se den opfindsomhed, som filmskaberne lagde for dagen, og at de selvsamme instruktører år senere skulle stå bag kassesucceser som *Lord of the Rings*-trilogien og *Spider-Man*-filmene, ser jeg blot som et bevis for, at vi ikke var helt galt afmarcheret dengang.

I mellemtiden havde vi fået internettet og DVD'en, og således gik det til, at jeg en dag langt om længe fik fat i *Vampyros Lesbos*. Ikke en sløret piratkopi, men en knivskarp, nyrestaureret udgave af filmen.

Problemet var bare, at på det tidspunkt havde Jimmy mistet interessen for *Vampyros Lesbos*, for da havde han fundet sin helt egen vampyr.

Vampyros Lesbos *Spansk-tysk film fra 1970 instrueret af spanieren Jess Franco (f. Jesus Franco Manera den 12. maj 1930), som ved sin død i 2013 var krediteret som instruktør af næsten 200 spillefilm siden 1959. Det præcise antal står hen i det uvisse, da flere af filmene er udsendt i forskellige udgaver og under et utal af alternative titler; ligesom han ikke gik af vejen for at genbruge scener. Flere af hans skuespillere har berettet om, hvordan de blev hyret til én film for siden at opdage, at de også medvirkede i to andre. Franco var ligeledes berygtet for sin ihærdige brug af zoom og for talrige film i den bløde ende af pornogenren.*

Hun hed Milla, og fra første stund vidste jeg, at der var noget ved hende, som jeg ikke brød mig om. Jimmy havde mødt hende til en fest ude i byen, som jeg ikke havde været med til. Det var der sådan set ikke noget usædvanligt i, eftersom han altid havde været den mest udadvendte af os.

De havde kommet sammen i tre uger, før han fortalte mig om hende, og der skulle gå yderligere tre uger, før jeg fik lov at møde hende. Når jeg skriver "fik lov", er det ikke tilfældigt, for mødet kom først i stand efter adskillige forespørgsler fra min side og næsten lige så mange undskyldninger og udskydelser fra hans. Ifølge Jimmy arbejdede Milla som afløser på et plejehjem, og hun kunne blive kaldt ind med dags varsel. Det forklarede et par af de udsatte møder. De andre gange havde hun hovedpine eller "det månedlige", eller også havde Jimmy pludselig en masse lektier for på sit studie, som han var nødt til at bruge aftenen til at læse på.

En gang imellem tog jeg mig i at tænke, om hun - ligesom *Vampyros Lesbos* -

overhovedet eksisterede, men samtidig kendte jeg godt den egentlige grund til Jimmys tøven med at introducere mig for Milla. Bortset fra en enkelt undtagelse var det nemlig første gang, at nogen af os havde haft et forhold til en pige.

"Undtagelsen" hed Anne, og Jimmy var faldet i snak med hende til introfesten på vores gymnasium. Det er et definitionsspørgsmål, om de overhovedet nåede at komme sammen, men efter at have flettet fingre i en uge fik Jimmy den fatale idé at holde en videoaften hjemme hos sig selv, hvor han inviterede mig, Anne og en af Annes veninder, hvis navn jeg for længst har glemt.

En tidlig indikation på, hvor galt det ville gå, fik vi allerede nede i videobiksen, hvor Anne og veninden-hvis-navn-jeg-har-glemt ville leje *Mrs. Doubtfire* og *Åndernes hus*, mens Jimmy og jeg mere hældte til *Bad Lieutenant* og *Det bli'r i familien Addams*. Løsningen blev, at vi fik overtalt pigerne til, at vi i stedet lejede *True Romance* (på grund af Brad Pitt) og *Demolition Man* (fordi veninden var vild med Wesley Snipes).

Det var en katastrofe. Ét var, at Brad Pitt højst var med i 10 minutter i *True Romance*, noget andet, at han nærmest var maskeret til ugenkendelighed med halvlangt, fedtet hår og skæg, mens Wesley Snipes i *Demolition Man* af uransagelige årsager rendte rundt med en kikset blond frisure. Uanset hvad, så lå Jimmy og jeg flade af grin over filmene, mens pigerne sad og så ud, som om de spekulerede på, hvad der var mest bizart: os eller det, der foregik på skærmen.

Måske var det vores filmsmag, måske var det, fordi jeg omtalte Annes yndlingsfilm *The Bodyguard* som "den største fornærmelse mod et intelligent biografpublikum siden *Rain Man*" (der viste sig at være venindens yndlingsfilm), eller også var det den sædvanlige, ophedede diskussion, der altid plejede at opstå mellem Jimmy og mig, når vi så film, der gjorde det (denne aften var emnet: "Jason vs. Michael Myers. Hvem vinder?" Jimmy: Jason. Jeg: Michael Myers. Anne: "Michael Myers? Er det ikke ham fra *Wayne's World*?") I hvert fald holdt Anne sig langt væk fra Jimmy i resten af vores gymnasietid.

Siden havde der, så vidt jeg vidste, ikke befundet sig andre piger i vores lille univers end dem, der optrådte i vores Ole Søtoft-agtige teenagefantasier, eller som blev jagtet af latexmonstre/maskerede seriemordere i den seneste lavbudgetslasher. Så da Jimmy en halv time før vort syvende og foreløbigt sidste forsøg på at arrangere et møde med Milla stadig ikke havde ringet og meldt afbud, begyndte det at gå op for mig, at jeg

for første gang skulle opleve min bedste ven sammen med sin kæreste.

Mødet fandt sted på en nyåbnet næsten-hip café, og Jimmy og Milla lagde ud med at komme 20 minutter for sent. Man kan nå at foretage sig meget på 20 minutter. Man kan for eksempel få en kop cappuccino til at strække sig i 12 minutter, drikke en halv liter fadøl på fem minutter, bruge tre minutter til at gå på toilettet og nå at nærstudere de andre gæster i sådan en grad, at man er tæt på at følge med dem hjem, når de rejser sig for at gå.

Jeg var i færd med at overveje, om jeg skulle bestille endnu en fadøl, eller om jeg skulle tage hjem og eventuelt gøre holdt ved den nærmeste biograf - for så var aftenen trods alt alligevel ikke helt spildt - da Jimmy og Milla gjorde deres entré.

"Undskyld forsinkelsen. Der var øh ... lige noget, vi øh ... skulle have ordnet, inden vi kom ud af døren," sagde Jimmy, og hans rødme ansigtsudtryk og rodede hår efterlod ingen tvivl om, hvad det var, der havde forsinket dem. Især ikke fordi Jimmys lejlighed kun lå fem minutters gang fra caféen.

Og så blev vi introduceret. "Milla, Martin. Martin, Milla." Smil. Nik. Håndtryk og "jeg har hørt meget om dig," selv om hun tydeligvis havde hørt mere om mig end omvendt.

Milla var ... hvordan jeg skal udtrykke det ... Milla var *perfekt*, af mangel på et mere dækkende ord. Jimmy havde engang beskrevet sin drømmekvinde som værende "en krydsning mellem Barbara Steele i Mario Bavas *Black Sunday* og Lisa Marie i Tim Burtons *Sleepy Hollow*" (min drømmekvinde var på det tidspunkt Michelle Pfeiffer som Catwoman i *Batman Returns*) - og Milla levede fuldt op til den beskrivelse med sit lange, mørke hår og brune øjne, der skabte en fin kontrast til hendes lyse hud.

Var hun smuk? Selvfølgelig var hun det. Elegant i tøjet, yndefuld i sine bevægelser og en kropsholdning, der fik flere af de øvrige mandlige gæster i caféen til at kaste adskillige stjålne blikke over mod vores bord i løbet af aftenen. Alle med et udtryk i ansigtet, der signalerede *Hvordan fanden har en fyr som ham scoret en pige som hende?* Nogenlunde det samme spørgsmål stillede jeg mig selv, for meget kan man sige om Jimmy og mig, men ingen af os nærrede illusioner om, at vi var materiale til helteroller i Hollywood. Vi havde allerhøjest udseendet til at blive heltens morsomme makker, der måske/måske ikke, afhængig af filmskabernes nåde, kunne håbe på at overleve til toeren.

Så efter at have overstået den indledende runde af høflighedsfraser stillede jeg

Jimmy og Milla det selvsamme spørgsmål, bare i en lidt pænere indpakning.

"Nå, lad mig høre. Hvordan mødte I hinanden?" sagde jeg.

Jimmy kiggede smilende på Milla. Hun kiggede på Jimmy. *Og så fniste de til hinanden*, og det var omkring dér, det gik op for mig, at de faktisk ikke havde sluppet hinandens hænder, siden de var trådt ind i caféen. Ikke engang da tjeneren var kommet hen for at spørge, hvad de skulle have (Jimmy: en fadøl. Milla: iskaffe).

"Det er faktisk en meget sjov historie," begyndte Jimmy.

Er det ikke altid dét? tænkte jeg og fik pludselig flashback til et mareridt, hvor jeg var spærret inde i en romantisk komedie sammen med Meg Ryan.

Den sjove historie gik åbenbart ud på, at Jimmy og Milla havde været til fest på Jimmys gamle kollegium. Jimmy, fordi hans tidligere gangfæller havde inviteret ham, Milla, fordi en af hendes afløserkolleger fra plejehjemmet boede dér.

Jimmy havde taget godt for sig i den fri bar og havde sædvanen tro rodet sig ud i diskussion med en eller anden fyr om, ja, gæt selv. Det gjorde det heller ikke bedre, at den førnævnte fyr læste filmvidenskab og var typen, som yndede at bevise det ved at slynge omkring sig med tilfældige udpluk fra fremmedordbogen, hvilket - bortset fra filmcensorer - var vores yndlingsaversion nummer et.

Aftenens emne var "den bedste vampyrfilm fra før 2. verdenskrig, der nogensinde er lavet". Jimmy holdt på Tod Brownings *Dracula*, mens filmvidenskabsfyren insisterede på F. W. Murnaus *Nosferatu*. Og så var det, at Milla gjorde sin entré.

"Midt i vores diskussion hører jeg pludselig en stemme sige bag mig: 'Glemmer I ikke Dreyers *Vampyr*?' Jeg vender mig om, og der står Milla," sagde Jimmy.

"Og var det så der, at det sagde 'bang'?" spurgte jeg og frygtede næsten svaret.

"Øh ... ikke rigtig," sagde Jimmy. "Jeg blev så flov over at have glemt *Vampyr*, at jeg fyrede en eller anden pinlig bemærkning af."

"Han sagde: 'Fuck Dreyer'," hviskede Milla højlydt til mig.

Jeg foregav at være chokeret. "Det er jo helligbrøde," gispede jeg.

Milla grinte. "Efter at Jimmy havde præsenteret mig for sin velovervejede analyse af Dreyer, tænkte jeg: 'Sikke en idiot' og overlod de to genier til sig selv," sagde hun.

Og det var så det, eller det kunne det have været, hvis Jimmy derefter havde forladt festen i nedtrykt sindstilstand over at have kvajet sig foran festens smukkeste pige.

I stedet fik han i sin spiritusomtågede hjerne det indfald, at han måtte finde hende igen og give hende en undskyldning for sin uoverlagte bemærkning fra før. Samtidig var han overbevist om - og det vidner om, hvor stangbacardi han var - at han havde gjort et sådant indtryk på Milla, at hun bestemt ikke ville have noget imod at tilbringe resten af natten sammen med ham.

Men Milla var som sunket i jorden, og til sidst opgav Jimmy sin søgen og begyndte i stedet at lede efter en stille krog, hvor han kunne sidde og have ondt af sig selv. Det var dog ikke helt let, for musikken var høj, og samtlige hjørner var optaget af kyssende par, så det endte med, at han fandt sig selv stående ude på en øde gang.

Rettelse: en øde og mørk gang.

"Jeg kunne praktisk taget ikke se en hånd for mig, så jeg begyndte at lede efter en lyskontakt på væggen. Og efter lidt famlen rundt lykkedes det mig at finde én."

"Og så tændte du lyset," sagde Milla.

"Og Milla dukkede op mindre en halv meter foran mig. Jeg siger dig, jeg fik et chok."

"Du skreg som en lille pige," sagde hun, hjælpeløs af grin.

"Jeg er sikker på, mit hjerte sprang tre slag over. Jeg havde ingen idé om, at du stod dér i mørket."

"Jeg havde altså en rygende smøg i hånden. Den burde du have set eller i det mindste have lugtet."

"Jeg tror desværre, spritten havde bedøvet min lugtesans på det tidspunkt."

"Men inden det hele nåede at blive for pinligt, så reddede du situationen ved at sige-"

Jimmy brød ind. "Det skal lige med, at jeg faktisk havde nået at forberede denne fantastiske tale, som jeg ville holde for Milla, når jeg fik passet hende op. Den lød noget i retning af: 'Undskyld min nedværdigende og totalt upassende bemærkning om Dreyer fra før. Den hørte ingen steder hjemme og var resultatet af en uheldig kombination af for mange promiller i blodet og chokket over at møde en smuk og åbenlyst intelligent pige som dig. I virkeligheden mener jeg, at Dreyer hører til blandt de største filmskabere, som dette land har fostret, og uden ham, ingen Lars von Triet.' Det var det, jeg ville have sagt."

"Men det var ikke det, du sagde."

"Nej, det var ikke det, jeg sagde," sukkede Jimmy.

"I stedet sagde du..."

"Jeg sagde: 'Fuck et chok. Jeg troede, du var et spøgelse!'"

"Altid en sikker scorereplik," grinte Milla.

"Jeg vil stadig til mit forsvar påpege, at jeg var fuld."

"Men det virkede," sagde Milla og kyssede Jimmy.

Der gik en rum tid, før de slap hinandens læber igen.

Jeg glippede med øjnene. "Undskyld, men var det historien?"

"Ja," sagde de i munden på hinanden.

"Lad mig lige se, om jeg har forstået det rigtigt," sagde jeg til Milla. "Han lægger ud med at fornærme dig groft, sidenhen kalder han dig for et spøgelse, og nu har I kendt hinanden i, hvad, seks uger?"

"46 dage for at være helt præcis," sagde Jimmy.

"Der var et eller andet ved ham, der gjorde, at jeg fik lyst til at lære ham nærmere at kende. Det er trods alt de færreste fyre, som sammenligner én med et genfærd og kan få det til at lyde som en kompliment," sagde Milla og strøg Jimmy over håret.

"Et eller andet må jeg have gjort rigtigt," sagde han og sendte mig et smørret grin.

"Rørende historie. Sig endelig til, når I fortæller den til jeres børnebørn. Jeg vil elske at være til stede," sagde jeg.

Senere på aftenen, mens Milla var på toilettet, vendte Jimmy sig mod mig og sagde: "Hvad synes du? Er hun ikke vidunderlig."

Jeg løftede mit glas til en skål. "Hun er enestående," sagde jeg.

Men hvad var det så, jeg ikke brød mig om ved Milla?

Indrømmet, der var meget, som talte til hendes fordel. Ikke alene havde hun udseendet med sig, men hun var også vidende, let at snakke med og virkede moden af sine 24 år, samme alder som Jimmy og jeg.

Hun havde det, man kunne kalde, et vindende væsen, og hvis ikke Jimmy havde fundet hende først, kunne jeg sagtens forestille mig, at jeg kunne være faldet for hende. Mit problem var måske, at hun var for perfekt. Hun var Jimmys drømmekvinde genskabt i ægte 3D kød og blod i sådan en grad, at det næsten var for godt til at være sandt. Hun var ligeglad med, at Jimmy var et par kilo og en plastikoperation eller to fra at kunne

kandidere til titlen som Man of the Year. Ydermere var hendes humor lige så skæv og sort som vores, og vigtigst af alt, hun havde en stor viden om film, omend ikke på samme nørdagtige stadie som os.

Milla var med andre ord Den Perfekte Kæreste, og alle, som har set deres andel af thrillers, ved godt, hvad den slags betyder. Jeg siger ikke, at jeg med det samme forestillede mig, at hun var en kaninkogende psykopat af den slags, der altid kommer springende op af badekarret til et sidste minuts-chok, selv om hun har seks kugler, et sæt køkkenknive og en høtyv siddende i kroppen. Omvendt vidste jeg, at Milla lige som alle os andre formentlig havde et par større eller mindre skeletter gemt i skabet, og det bekymrede mig, at Jimmy tilsyneladende efter seks uger sammen med hende stadig ikke kendte noget til dem.

Ikke at jeg bebrejdede ham det, for Jimmy befandt sig fortsat i den fase, hvor han knapt nok kunne tro sit eget held. Mere naiv var han ikke, end at han godt vidste, at han i Milla havde fundet en pige, som lå langt over, hvad han ellers kunne have forventet eller have berettiget håb om at få. Måske gik han inderst inde også og ventede på, at boblen en dag brast, og den grumme virkelighed atter trængte sig på. Men indtil da var han fast besluttet på at nyde hvert et øjeblik, og set i bakspejlet satte jeg nok vores venskab på for svær en prøve i mine forsøg på at fremskynde den udvikling.

I hvert fald var hans reaktion ikke overraskende af negativ karakter, da jeg et stykke tid senere præsenterede ham for min teori om Millas sande natur.

Vampyros Lesbos handler om grevinde *Nadine Carody* (Soledad Miranda), en vampyr, som tiltrækker sine ofre ved at danse som stripper i en natklub i Istanbul. Et af ofrene er *Linda Westinghouse* (Ewa Strömberg), som opsøger grevinden i forbindelse med en arvesag. Men allerede inden deres møde har Linda haft drømme om en mørkhåret smuk kvinde, som viser sig at være *Nadine*, der fortæller, at hendes hus har tilhørt grev *Dracula*. Derefter følger en lang række lesbiske sexscener, mens grænserne mellem drømme og virkelighed flyder mere og mere ud.

Jeg ved ikke helt, hvornår jeg kom frem til, at Milla måtte være en vampyr.

Måske blev mistanken allerede grundlagt ved vores første møde, og efterhånden som jeg lærte hende bedre at kende, udviklede den sig gradvist.

For det første var der hendes baggrund. Milla stammede fra Østeuropa, nærmere betegnet Balkan-området. Hun havde mistet sine forældre i en tidlig alder og var efter et par år på et børnehjem blevet adopteret af en dansk familie. Det forklarede til dels, at hun talte med en svag accent, selv om hendes efternavn var noget så ueksotisk som Karstensen. Alt sammen meget godt og ganske plausibelt, men selv efter at de havde kendt hinanden i over to måneder, havde Jimmy stadig ikke hilst på hendes forældre.

"Der er et eller andet med, at de ikke kan sammen. Jeg ved ikke helt præcist, hvad det går ud på. Det er ikke rigtig noget, hun har lyst til at snakke om," sagde han.

Et par ting lykkedes det ham dog at få hevet ud af Milla om de mennesker, der havde opdraget hende, men da den ene var, at de boede helt ude på den jyske vestkyst, og den anden var, at de var stærkt indre missionske, lod han til at være ganske tilfreds med tingenes tilstand. Jimmys holdning var, at det var Milla og ikke hendes forældre, han kom sammen med. Alt sammen meget gentleman- og forstående kæresteagtigt, men det generede mig alligevel lidt.

"Hvad så med hendes biologiske forældre? Har hun sagt noget om dem?" spurgte jeg.

Jimmy trak på skuldrene. "Hun har aldrig nævnt dem, og jeg har heller ikke spurgt. Jeg lader det være op til hende, om hun vil fortælle mig om dem, hvis hun overhovedet kan huske noget."

"Hvad siger dine egne forældre til Milla?" spurgte jeg, vel vidende at han weekenden forinden havde præsenteret hende for dem.

Jimmy lyste op i et smil. "De elsker hende," sagde han.

Bevis nummer to: i al den tid, jeg kendte Milla, så jeg hende aldrig i dagslys.

Det kan selvfølgelig forklares med, at hun arbejdede om natten, men det mærkelige var, at selv Jimmy måtte indrømme, at han heller ikke så meget til hende i dagtimerne. Der sov hun, forklarede han. Som regel hjemme hos sig selv, men det var hændt, at hun havde overnattet hos Jimmy.

"Eller rettere 'overdaget' hos mig," sagde han med et grin. "Hvorfor spørger du?"

"Det slog mig bare, at det altid er mørkt, når jeg ser hende," sagde jeg.

"Det er vel naturligt nok," sagde han. "Jeg læser om dagen, hun arbejder om natten, så vi har kun aftenerne sammen. Desuden er hun ikke særlig vild med solen."

"Virkelig?" sagde jeg og forsøgte ikke at lyde alt for interesseret.

"Hun påstår, hun let bliver skoldet, og at hendes øjne er følsomme over for sollyset. Hvad ved jeg? Vi har kun kommet sammen i vintermånederne, så jeg har ingen idé om, hvor slemt det er for hende. Men noget kunne tyde på, at Ibiza ikke bliver blandt vores rejsemål, og det har jeg det fint med. Jeg har heller ikke tålmodighed til at tilbringe 14 dage på en strand," sagde han.

"Godt for jer," sagde jeg.

En anden ting ved Milla var, at hun aldrig spiste noget eller i hvert fald kun indtog meget lidt. Den første gang, jeg mødte hende, bestilte hun iskaffe, men ud over at nippe lidt til glasset er jeg næsten sikker på, at det stadig var fuldt, da tjeneren ryddede bordet. Mønsteret gentog sig, de andre gange jeg var sammen med Jimmy og Milla. Jimmy og jeg ville bestille en sandwich, eller hvad der nu var på menukortet, mens Milla altid valgte en salat, som hun blot prikkede lidt til med gaflen og tog et par mundfulde af, inden hun lod den være.

I starten tog jeg mig ikke af det, til dels fordi Milla var så god til at konversere, at mine tanker var optaget andetsteds, men efterhånden blev det påfaldende, at hun altid levnede så meget.

"Sig mig, spiser hun aldrig noget?" bemærkede jeg en dag over for Jimmy.

"Bare rolig, det gør hun," sagde han.

"Hvornår? Jeg synes aldrig, jeg ser hende med andet end en lille skål salat, der nærmest når at visne, inden hun rører ved den," sagde jeg.

"Det er, fordi hun spiser, når hun er på arbejde. Ellers spiser hun noget, når hun står op om eftermiddagen. Så hun har været mæt de gange, du har mødt hende."

"Hvis hun ikke er sulten, hvorfor bestiller hun så mad?"

"Hun synes, det virker uhøfligt ikke at tage noget sammen med os."

"Jamen, det er jo spild af penge."

"Det er bare sådan, hun er indrettet, og det vil jeg ikke ændre på."

"Men alligevel!"

Jimmy rystede på hovedet. "Jeg ved godt, hvad du i virkeligheden hentyder til," sagde han.

"Øh ... virkelig?" sagde jeg.

"Jeg har selv været inde på de samme tanker," sagde han.

"Ja ...?"

"Hun er meget tynd og spinkel, og bortset fra den gang, vi var ude hos mine forældre, har jeg aldrig rigtig set hende spise mere end en portion af noget. Efter middagen gik hun ud på toilettet og kastede op. Jeg tror gudskelov ikke, mine forældre hørte det. De har i hvert fald ikke sagt noget til mig. Da hun kom ud fra badeværelset, tog jeg hende til side og spurgte, om hun havde problemer. 'Hvad mener du?' spurgte hun, så jeg sagde ord som 'nervøs spisevægring' og 'anoreksi'."

"Hvad sagde hun til det?" spurgte jeg.

"Hun afviste det og sagde, at hun blot ikke kunne tåle skaldyr," sagde Jimmy.

"Min mor havde serveret rejer og krabbesalat."

"Og den forklaring købte du?"

"Hvorfor ikke? Det kunne ligne Milla at spise noget, hun vidste, hun ville få det dårligt af, blot for at gøre et godt indtryk på min mor."

"Hvad så med det andet? At hun aldrig rigtig spiser noget?"

"Nå ja," sagde Jimmy. "Hvor usædvanligt er det egentlig, at ens kæreste forsøger at holde den slanke linje? Du ved, hvordan det er med kvinder og slankekur. Men det var da pænt af dig at bekymre dig."

"Ingen årsag," sukkede jeg.

Det, der for alvor fik mig til at reagere, var ikke så meget Millas mystiske baggrund, hendes natteaktiviteter, hendes aversion mod sollys og hendes manglende appetit. Det var den indflydelse, hun begyndte at få over Jimmy.

Jo længere de kom sammen, jo sværere fik jeg ved at genkende min gamle ven. Lad gå med, at han faktisk begyndte at få en tøjstil, og at der kunne gå flere dage mellem, vi talte sammen. Det værste var snarere den påvirkning, hun havde på hans filmsmag. I starten så jeg det som en fordel, at Jimmy havde fundet en kæreste, som også interesserede sig for film, men nu gik det op for mig, at vi i stedet var blevet infiltreret. Vi havde fået en forræder i vores midte.

Millas kendskab til Dreyers *Vampyr* havde i første omgang kastet mig af sporet og fået mig til at antage, at hun var "en af os". Jeg skulle have anet, at hendes indgang til emnet var Dreyer og ikke vampyrgenren som sådan, og at hun var en af dem, som kun tolererede gyserfilm, der var anerkendt som "mesterværker" af finkulturen.

Inden jeg fik set mig om, havde hun slæbt Jimmy med til diverse franske, spanske, finske, iranske og hvad-ved-jeg film. Forstå mig ret, jeg har ingen problemer med ikke-engelsksprogede film og har set min del af italienske og spanske slashere og kannibalfilm, japanske Yakuza-film og højoktan Hongkong-action. Men de film, som Jimmy og Milla så sammen, var af den type, som havde det til fælles, at de tog sig selv så alvorligt, at det halve kunne være nok.

De var flinke nok til at invitere mig med, da de under NatFilm Festivalen ville se en iransk film, som havde vundet en pris i Cannes. Men da jeg faldt i søvn undervejs og åbenbart havde snorket højlydt, holdt de op med at spørge. I stedet var det op til mig at finde ud af, hvilke film Jimmy havde set i biografen, enten ved at han selv fortalte mig det, eller ved at han meldte pas, når jeg spurgte, om vi skulle se noget sammen.

Eksempel:

MIG: Hej, skal vi tage ind at se *Unbreakable* i morgen?

JIMMY: Nej, jeg så den i går sammen med Milla, og den kan slet ikke måle sig med *The Sixth Sense*.

MIG: Nå, okay. Men jeg har alligevel tænkt mig at se den. (Note til Jimmy: Og jeg synes faktisk, *Unbreakable* er fuldt ud på højde med *The Sixth Sense*).

Vores videoaftener led også en stille død, i takt med at det blev sværere og sværere for os at blive enige om, hvad vi skulle se. I forvejen havde vi en løbende kontrovers, om det var en kvalitet i sig selv, at en film var dårlig - min påstand var, at nogle film var så dårlige, at det øgede deres underholdningsværdi, mens Jimmy mere hældte til det standpunkt, at en dårlig film er en dårlig film - men efter Millas ankomst udviklede det sig til et decideret stridspunkt mellem os.

Observer følgende diskussion, som i parentes bemærket blev startet af Milla:

MILLA: Om jeg fatter, at I gider at se alle de dårlige film.

MIG: Hvilke dårlige film?

MILLA: Jimmy sagde, at I havde set én i lørdags. Lep-et-eller-andet.

MIG: *Leprechaun 4: In Space*. (til Jimmy) Du sagde da, du kunne lide den.

JIMMY: Ja, i forhold til treeren. Helt ærligt, Martin, *Leprechaun 4*? Næst efter *Children of the Corn* må det være en af de ringeste serier, der nogensinde er lavet.

MIG: Det er sgu da derfor, vi gider se dem. Jeg mener, bare tanken om en

gyserserie, hvor hovedpersonen er en lille irsk havetrold spillet af dværgen fra *Willow*.

Det er da humor, så det vil noget.

JIMMY: Ja, i dit univers.

MIG: Hvad mener du med det?

JIMMY (til Milla): Følg nu godt med. Martin, hvem er ifølge din oprigtige mening den største filminstruktør, Finland nogensinde har fostret?

MIG: Renny Harlin.

MILLA (vantro): Øh ... hallo, hvad med Aki Kaurismäki? Har du nogensinde hørt om ham?

MIG (irriteret): Selvfølgelig har jeg det, og jeg har tilmed set et par af hans film. De er da okay, så undskyld at jeg foretrækker en anden af hans landsmænd.

JIMMY: Som har kreeret mesterværker som *A Nightmare on Elm Street 4*, *Ford Fairlane*, *Die Hard 2* og ikke mindst Stallone-klassikeren *Cliffhanger*.

MIG: Du glemte *The Long Kiss Goodnight* og *Deep Blue Sea*.

JIMMY: De er undtaget på grund af Samuel L. Jackson-faktoren (Jimmys yndlingsskuespiller). Men jeg gemte den bedste til sidst: *Cutthroat Island*, Harlins "mesterlige" piratfilm med ekskonen Geena Davis i hovedrollen.

MIG (surt): Jeg vil stadig fastholde, at jeg følte mig ganske glimrende underholdt af den film.

MILLA: Det er da løgn! (til Jimmy) Det er en joke, ikke sandt?

JIMMY: Martin, hvad siger du, hvis jeg nævner *Hudson Hawk*?

MIG: En genial og dybt undervurderet komedie, som eftertiden nok skal sørge for at give en retfærdig behandling.

JIMMY (til Milla): Nej, han mener det skam alvorligt.

Jeg indrømmer, at det var en absurd tanke - at min bedste vens kæreste ikke var af denne verden - og i starten afviste jeg den også selv.

Martin, gamle dreng. Far og mor fik sgu ret, da de sagde, at 'de forfærdelige film' en skønne dag ville få det til at rable for dig, tænkte jeg, første gang mistanken meldte sig. Kunne en mere jordnær forklaring ikke være, at jeg slet og ret var jaloux på min vens nye kæreste, fordi hun havde "stjålet" ham fra mig?

Ikke at jeg nærrede følelser over for Jimmy i den retning - overhovedet ikke - men

hendes indtræden på scenen havde forskubbet en usynlig balance i vores venskab, som jeg ikke havde været klar over før nu. Og jo, jeg var jaloux på Milla, og jeg følte, hun lagde for meget beslag på hans tid, men jeg ville nok bedre have kunnet accepteret det, hvis jeg samtidig havde følt, at Jimmy var lykkelig i sit forhold til hende.

Problemet var bare, at det følte jeg ikke.

I mine øjne virkede han mere besat end forelsket. Når de var sammen, veg han ikke fra hendes side, og når hun bevægede sig væk fra ham, fulgte han hende med øjnene, som en hund følger sin ejer. Han sagde, at han elskede hende, men for mig at høre lød det mere som et automatsvar end som noget, der kom fra hjertet.

Han holdt op med at se andre mennesker end Milla. Jeg ved, at jeg ikke var den eneste i vennekredsen, som blev lukket ude, og i stedet tilbragte de næsten al deres fritid sammen. En tendens, der blev yderligere forstærket, da Milla flyttede ind i hans lejlighed, efter hun havde fremlejet sin egen. Han begyndte at forsømme sit studie, hvilket jeg ikke vidste på det tidspunkt, men først blev klar over, da han senere fortalte mig, hvor tæt han havde været på at dumpe til en stopprøve.

Da det havde stået på i fire måneder, besluttede jeg mig for at konfrontere ham med min mistanke. Men forinden havde jeg taget hul på en kortvarig karriere som privatdetektiv. Jeg havde sat mig for at finde ud af, hvad Milla lavede efter solnedgang.

Læs resten af novellen i novellesamlingen *Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos* (Kandor, 2017)